

Rozważania: 5 Niedziela Wielkiego Postu – rok B

Rozważania na piątą niedzielę Wielkiego Postu. Proponowane tematy to: Odkrywanie tożsamości Jezusa; Krzyż czyni nasze życie pełnym; Miłość i poświęcenie dla innych.

- Odkrywanie tożsamości Jezusa;
- Krzyż czyni nasze życie pełnym;
- Miłość i poświęcenie dla
innych.

POZOSTAŁO już niewiele dni do śmierci Jezusa na krzyżu. Kościół proponuje, abyśmy weszli w ostatni tydzień Wielkiego Postu wspólnie odczuwając z Panem Jezusem. Tak więc, gdy niektórzy Grecy mówią: „Chcemy ujrzeć Jezusa” (J 12, 21), z serca Chrystusa wypływa coś z pozoru bez związku: świadomość, że chwila odkupienia jest bliska. „Nadeszła godzina, aby został uwielbiony Syn Człowieczy” (J 12, 23).

Jezus wie, że plan miłości Jego Ojca - zbawienie ludzkości - jest bliski zwieńczenia. Zamierza zakończyć swoją misję na Kalwarii. To było Jego głównym pragnieniem, które teraz z determinacją spełnia: „Teraz dusza moja doznała lęku i cóż mam powiedzieć? Ojcze, wybaw Mnie od tej godziny. Nie, właśnie dlatego przyszedłem na tę godzinę. Ojcze, wsław Twoje imię!” (J 12,27-28). Prawdziwe poznanie Chrystusa

oznacza odkrycie, że Jego tożsamość jest nierozzerwalnie związana z krzyżem. Zrozumienie Pana bez Jego męki byłoby zniekształceniem Jego prawdziwego przesłania.

Właśnie z tego powodu, odpowiadając na prośbę kilku Greków, którzy chcieli Go zobaczyć, Chrystus mówi o godzinie zbawienia i posługuje się obrazem ziarna pszenicy. Są to dwa elementy, które malują obraz tego, kim On jest. Jeśli chcemy poznać Jezusa w pełnej wierze, nie możemy sprowadzać Go do zwykłego nauczyciela lub surowego proroka, ale chcemy widzieć w Nim Boga, który przyszedł we właściwym czasie, aby oddać za nas swoje życie. „Jeżeli ziarno pszenicy wpadłszy w ziemię nie obumrze, zostanie tylko samo, ale jeżeli obumrze, przynosi plon obfity” (J 12, 24). „Jezus w odpowiedzi ukazuje, że dla każdego człowieka, który chce Go szukać, jest On

ukrytym ziarnem gotowym umrzeć, aby przynieść owoc obfity. Jakby chciał powiedzieć: jeśli chcecie mnie poznać i zrozumieć, spójrzcie na ziarno pszenicy, które umiera w glebie, spójrzcie na krzyż”^[1].

„POPRZEZ MEKĘ Chrystusa przestał być symbolem kary, stał się znakiem zwycięstwa. Krzyż jest godłem Odkupiciela: *in quo est salus, vita et resurrectio nostra*: w nim jest nasze zbawienie, nasze życie i zmartwychwstanie nasze”^[2]. Krzyż odgrywa tak znaczącą rolę w naszym życiu, że od dzieciństwa uczymy się robić znak krzyża jako naszą pierwszą chrześcijańską modlitwę. A jak wiele krucyfiksów przypomina nam o prawdziwej tożsamości Jezusa na ścianach naszych domów lub schowane w naszych kieszeniach.

Tak więc krzyż dopełnia nasze życie, ponieważ w nim zło zostaje pokonane. Tak jak krzyż wieńczy dzieło miłości Chrystusa, tak Bóg chce wysławiać naszą egzystencję. W obliczu posłuszeństwa swego Syna Ojciec nie waha się objawić: „Wtem rozległ się głos z nieba: «Już wsławiłem i jeszcze wsławię»” (J 12, 28). W tym „jeszcze wsławię” odnajdujemy się my wszyscy, chrześcijanie - inni Chrystusowie - którzy zwieńczyły nasze życie, przewyciężając miłością chwile, które moglibyśmy nazwać chwilami męki, ponieważ Jezus dodaje: „Głos ten rozległ się nie ze względu na Mnie, ale ze względu na was”.

Jednak przyjęcie krzyża Chrystusa nie jest zwykłym nagromadzeniem cierpienia, poświęceniem, które daje nam subiektywne wrażenie, że zasługujemy na chwałę lub nagrodę za nasze czyny. Jezus mówi o utracie życia, ale czyni to z naciskiem na

dyskretną służbę. „Co to znaczy stracić życie? Oznacza mniej myśleć o sobie, o osobistych korzyściach, to umieć *widzieć* i zaspokajać potrzeby naszego bliźniego, zwłaszcza tych ostatnich. Spełnianie z radością uczynków miłosierdzia wobec tych, którzy cierpią na ciele i duszy jest najbardziej autentycznym sposobem życia Ewangelią, jest niezbędną podstawą, aby nasze wspólnoty wzrastały w braterstwie i we wzajemnej akceptacji”^[3].

ŻYCIE codzienne staje się w ten sposób, z woli Boga, który chce nas uszczęśliwić, towarzyszeniem Panu w Jego ziemskiej wędrówce, podczas przejścia przez Kalwarię i na drodze do Zmartwychwstania. Chociaż Jezus może czasami prosić nas o wielką ofiarę, na ogół wzywa nas do odkrywania krzyża „codziennego,

ukrytego, bez blasku i bez pociechy”^[4]_. W ten sposób możemy sprawić, że Chrystus zatriumfuje: poprzez drobne, ukryte umartwienia, które tylko On widzi, ale które, podobnie jak Jego męka, mają swoje źródło w miłości do innych. W jednym z punktów *Drogi* św. Josemaría zaproponował kilka dyskretnych umartwień, które mogą pomóc nam dbać o nasze relacje, naśladując sposób życia naszego Pana: „Trafne słowo, żart, którego nie wypowiedziałeś, uprzejmy uśmiech dla natrętów, milczenie wobec niesłusznego oskarżenia, wyrozumiałość w rozmowie z nudziarzami zjawiającymi się w niewłaściwym czasie, przechodzenie do porządku dziennego nad drobnymi urazami i przykrościami doznawanymi od osób, z którymi stale przebywasz... To wszystko, jeżeli zdobędziesz się na wytrwałość, niewątpliwie stanowi solidne umartwienie wewnętrzne”^[5]_.

Nasze życie to nieustanne spotkania. Dlatego logiczne jest, że wiele naszych codziennych wyrzeczeń ma na celu uczynienie życia przyjemniejszym dla ludzi wokół nas. Jak przypomina nam prałat Opus Dei: „Dbanie o uprzejmość, radość, cierpliwość, optymizm, delikatność i o wszystkie cnoty, które umilają wspólne życie, jest ważne, by inni mogli odczuć, że się o nich troszczymy i być szczęśliwymi (...). Natomiast istnieją pewne sposoby wyrażania się, które mogą przeszkadzać lub utrudnić tworzenie atmosfery przyjaźni. Na przykład bycie zbyt kategorycznym w wyrażaniu własnej opinii; sprawianie wrażenia, że uważamy swoje ujęcie tematów za ostateczne lub brak czynnego zainteresowania tym, co mówią inni, to sposoby postępowania, które zamykają osobę na innych”^[6]. W końcu miłość i krzyż to dwie rzeczywistości, które są ze sobą nierozzerwalnie związane.

Najświętsza Maryja Panna,
„Mistrzyni ukrytej i cichej ofiary”^[7],
może pomóc nam kochać naszych
braci i siostry tak, jak uczynił to Jej
Syn: oddając swoje życie za
wszystkich ludzi.

^[1] Franciszek, *Anioł Pański*, 21-III-2021.

^[2] Św. Josemaría, *Droga Krzyżowa*, stacja II, nr 5.

^[3] Franciszek, *Anioł Pański*, 18-III-2018.

^[4] Św. Josemaría, *Droga*, punkt 178.

^[5] Św. Josemaría, *Droga*, punkt 173.

^[6] Ks. Prał. Fernando Ocáriz, *List duszpasterski*, 1-XI-2019, nr 9.

^[7] Św. Josemaría, *Droga*, punkt 509.

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/meditation/
rozwazania-5-niedziela-wielkiego-
postu-rok-b/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-5-niedziela-wielkiego-postu-rok-b/) (13-08-2025)